

РЕШЕНИЕ

№ 6251

гр. София, 23.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 25.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **10398** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. Г. Т. срещу Заповед № СД-06-26/06.10.2023г. на министъра на правосъдието, с която Д. Г. Т. е изключен от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по Търговския закон /ТЗ/.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорената заповед като издадена от некомпетентен орган, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. Излага съображения, че заместник – министърът, издал оспорения административен акт, не е оправомощен за това. В разпоредбата на чл. 633, ал.2 от ТЗ относно правомощията на министъра на правосъдието да изключва лица от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по ТЗ, не е предвидена възможност министърът да делегира това свое правомощие. Твърди, че евентуално наличие на общо оправомощаване за заместване не променя обстоятелството, че единствено министърът на правосъдието е компетентен да прецени дали има или не нарушение, дали да бъде наложена санкция и каква да бъде тя. Посочва, че проверката е приключила на 24.01.2023г. с доклад рег. № 94-00-293/24.01.2023 г., изпратен до министъра на правосъдието, който поставил резолюция „За Д. за запознаване на следващия министър“, като на 10.07.2023г. заместник – министърът се запознал с

доклада и поставил резолюция „Съгласен съм за стартиране на процедурата по чл. 655, ал.3 от ТЗ за изключване от списъка“, без да има правна стойност доколкото зам. министърът не е оправомощен да взима решение за започване на такъв вид производство. Твърди, че липсва заповед на компетентния административен орган – министърът на правосъдието за стартиране на процедурата по установяване на нарушение и налагане на наказание. Резолюцията от 30.08.2023г. върху доклада „Да“ от страна на министъра на правосъдието не представлява адм. акт и с който са установени нарушения от синдика, не съдържа преценка на тяхната тежест и вида на наказанието, което да бъде наложено. На следващо място посочва, че административният орган е посочил множество твърдени нарушения на закона, без те да са нормативно установени, като налице били и множество фактически неверни твърдения. По отношение на констатираното нарушение на чл. 658, ал.2 от ТЗ във вр. с чл. 656, ал.4 от ТЗ, изразяващо се в неизпълнение на задължението да стъпи в длъжността на синдик съгласно Определение № 87/25.01.2019г., твърди, че неправилно и в нарушение на чл. 9 и чл. 170, ал.1 от АПК от АПК административният орган е приел, че доказателствената тежест за установяване на датата на връчване на определението се носи от синдика. Посочва, че проверяващият инспектор при запознаване с търговското дело, предмет на проверката, е следвало да установи това обстоятелство, доколкото доказателството за връчването на определението се намира по делото. Твърди, че липсва основание, което да обоснове извод, че определението на съда е връчено на синдика преди 31.01.2019 или в разумен срок, който да позволи да прецени дали да встъпи или не. Излага аргументи и че невстъпването в срок не представлява дисциплинарно нарушение, за което да се наложи санкция, доколкото ако синдикът не встъпи съгласно чл. 656, ал.4 от ТЗ, съдът заменя назначения синдик с друго лице, още повече, че до датата на встъпване на посочения от съда синдик, функциите му се изпълняват от предходния синдик. Оспорва констатацията, за нарушение на чл. 659, ал.1 от ТЗ, поради нередовно водене на дневник на синдика, като твърди, че частта от т.3 до т. 9 от дневника е попълнен от предходния синдик и касае периода преди 05.02.2019г., когато жалбоподателят е встъпил като синдик. На следващо място, по отношение на констатираното нарушение по чл. 659, ал.2 от ТЗ поради липса на отчет на синдика за м. април 2019 г., посочва, че е встъпил като синдик по делото на 05.02.2019г., с отчет за периода 01.03.2019г. – 31.03.2019г. е уведомил съда по несъстоятелност, че след извършеното разпределение няма налични средства в обособената банкова сметка, а за осребряване на недвижимия имот съставляващ масата по несъстоятелността, следва да бъде възложено изготвянето на оценка, за която съдът да определи размер на разноски и такива да бъдат внесени от кредиторите. Поради липсата на привнасяне на определените разноски, с Решение от 15.08.2019 г. производството по несъстоятелност от е спряно от съда, като за периода от 31.03.2019 г. до спиране на производството единственото действие предприето е от страна на синдика е уведомяването на съда по несъстоятелност за липсата на средства за възлагане на оценка. Окончателният отчет на синдика е депозиран в съда на молба от 13.09.2021г. Направен е извод, че не са били налице обстоятелства, които да бъдат отчетени от синдика в периода 01.03.2021г. – 30.08.2022г., поради което не било извършено посоченото в заповедта нарушение, изразяващо се в липса на отчети за периода 01.03.2021г. – 30.08.2022 г.

В жалбата са изложени съображения и срещу констатираните нарушения по чл. 660, ал.1 във вр. с чл. 718, ал.1 и чл. 717н от ТЗ във връзка с извършената продажба чрез

посредник на имущество от масата на несъстоятелността, ипотекирано в полза на „Юробанк България“ АД. Оспорва се констатираното в заповедта нарушение – липса на възражение от страна на синдика срещу решение от съвета на кредиторите на 10.11.2020 г., както и неуведомяване на съда и ипотекарния кредитор. Твърди, че липсва законово задължение на синдика за извършване на подобно действие, както и предвидено в ТЗ право да оспори решението. В тази връзка изтъква, че синдикът не може да извършва преценка за законосъобразност на решението на съвета на кредиторите и респективно задължение да информира съда по несъстоятелност и кредиторите за това, при условие, че липсва такова законова задължение. Компетентен да извърши преценка за законосъобразност е само съдът по несъстоятелност. По тези съображения жалбоподателят се противопоставя и на установеното в оспорената заповед нарушение, изразяващо се в липса на разрешение на съда за извършване на разрешение на съда по несъстоятелността. Посочва, че по търговско дело № 120/2017 г. по описа на Окръжен съд Враца в Протокол от 10.11.2020г. от проведено събрание на кредиторите, съдът е констатирал валидно взетото решение от съвета на кредиторите на „ЕКОВЕРС“ ЕООД – в несъстоятелност, като е предоставил на синдика екземпляр от сключения договор за посредничество и му е възложил да предприеме действия по изпълнение на приетите на събранието решения. Отчетът на синдика, с който са докладвани действията по продажба по реда на чл. 717н от ТЗ, е одобрен от съда по несъстоятелността с резолюция „одобрявам отчета на синдика“. Изложени са съображения, че извършената продажба чрез посредник е особен вид разпоредително действие с имущество на дружество в несъстоятелност, поради което и липсва законово изискване за уведомяване на ипотекарния кредитор, който не е кредитор по несъстоятелността, още повече предвид обстоятелството, че продажбата се случва по особен ред, определен в договора, без да се насрочва ден за продан, за който да бъде уведомен кредиторът. Твърди, че в заповедта са изложени фактически неверни констатации за извършено прихващане и водени от синдика преговори с купувача по сделката, предвид обстоятелството, че получената от продажбата цена е преведена в пълния ѝ размер на „Юробанк България“ АД, а преговорите с потенциални купувачи са водени от посредника. На следващо място твърди, че административният орган неправилно и в противоречие с фактите, е приел, че към момента на изготвяне на оценката на недвижимия имот по отношение на него е бил налице висящ спор, което съответно е намерило отражение върху цената му е и следвало да бъде упоменато в оценката. В тази връзка жалбоподателят посочва, че оценката е изготвена на 06.2020 г., а делото е образувано на 21.07.2020 г. Жалбоподателят посочва, че е фактически невярна констатацията в заповедта, за липса на яснота за каква цена, кога и как е платена изготвената от „ВП - Консулт-13“ ЕООД оценка, предвид обстоятелството, че по търговско дело № 120/2017 г. по описа на Окръжен съд Враца, тези обстоятелства са посочени в молба за разрешение за разноси и разрешение на съда от 15.06.2020 г., както и от представения по време на проверката дневник на синдика, в който разходите са вписан под т.12. Изложени са съображения, че изводите на административния орган почиват върху едностранчиви и фактически неверни констатации, изведени без да са обсъдени и взети предвид представените от жалбоподателя доказателства и направените възражения. Моли за отмяна на оспорената заповед, а при условията на евентуалност съдът да измени заповедта като наложи предвиденото в чл. 663, ал.2 т.1 от ТЗ наказание – писмено предупреждение за

изключване от списъка по чл. 655, ал.1, т.5 от ТЗ. Моли за присъждане на извършените по делото разноски. В допълнително становище, депозирано по делото на 29.02.2024 г., са изложени възражения срещу изготвените в административното производство 3 доклада, като се посочва, че доклад рег. № 94-00-293/03.06.2023г. и доклад 94-00-293/06.10.2023г. не са му изпращани, поради което не е запознат с изложените в тях констатации и посочени нарушения, не е взел становище по тях и не е ангажирал доказателства. Жалбоподателят твърди, че в мотивите изложени в трите доклада, не са обсъдени изложените от него съображения и представените от доказателства, а само са посочени фактологично като представени по преписката. Излага съображения, че доклад рег. № 94-00-293/03.06.2023г. съдържа редица нови фактически твърдения, които липсват в първия доклад, поради което не е могъл да вземе становище по тях. Посочва, че за първи път в т.2 е въведено твърдението, че в дневника на синдика са попълнени само възнаграждения и т.3 – т.9 от дневника съдържали само черти. Твърди, че т. от втория доклад рег. № 94-00-293/03.06.2023г. преповтаря първия доклад без да са обсъдени и отразени изложените от жалбоподателя съображения и доказателства. Като е констатирал, че няма данни за стойността на извършената оценка, кога, как и с какви средства е платена, няма отчет на синдика в този период, инспекторът не е отчетел, че тези обстоятелства касаят период преди жалбоподателят да встъпи като синдик и се установяват от проведеното събрание на кредиторите от 12.06.2018 г., протокол от което е наличен по търговско дело № 120/2017 г. по описа на Окръжен съд Враца, както и представеното в становището на жалбоподателя по първия доклад, възлагателно писмо, подписано от предходния синдик, както и дневника на синдика и представените отчети. По отношение на констатациите в т. 4, твърди, че проверяващият орган не е взел предвид вече представения отчет за периода 01.02.2021 – 01.03.2021г., с който синдикът е уведомил съда по несъстоятелността, че е извършена продажбата по чл. 717н от ТЗ. Посочва, че в т. 4 от доклада е въведено още едно ново обстоятелство – експертизата липсвало отбелязване, че процесният имот е обект на висящ спор, като това не е отразено и в оценка, въпреки че синдикът е бил информиран за наличието на този спор по отношение на имота. В тази връзка допълва, че производството е иницирано след изготвянето на оценката. Посочва следващо въведено с доклада обстоятелство – събранието на кредиторите от 10.11.2020 г. било незаконосъобразно, но синдикът не възразил срещу него. По същество посочва, че синдикът няма нормативно закрепено право да оспори решението на съвета на кредиторите. Твърди, че проверяващият орган е направил още една невярна констатация, а именно, че съдът по несъстоятелността не е разрешил извършването на продажбата по чл. 717н от ТЗ, което противоречало на установеното по преписката. Обобщава, че третият изготвен за проверката доклад както вторият съдържа неверни твърдения, едностранчив анализ и заключения. Изложените в съдебното производство съображения са обобщени в представените на 29.04.2024г. по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването, чрез юрк. И. Т. и юрк. Ю. Б., оспорва жалбата в писмено становище от 18.01.2024 г., депозирано по делото. Посочва, че всяко нарушение на задължение на синдика може да бъде основание за изключването му от списъка на лицата, които могат да бъдат избирани за синдици в производството по несъстоятелност по ТЗ, като съдебният контрол се простира само по отношение на факта на нарушението. Излага съображения за неоснователност на възражението за некомпетентност на органа издал оспорения административен акт, поради разликата

между понятията „делегиране“ и „заместване“, каквото в случая е налице. Посочва, че производството по изключване от списъка на лицата, които могат да бъдат избирани за синдици е административно, но не и дисциплинарно производство, както твърди оспорващия. По отношение на възражението на жалбоподателя, че установяването на датата на която е връчено определението на съда за назначаването на синдика, е в тежест на административния орган, се позовава на чл. 36, ал.1 от АПК. Липсата на настъпили вреди от забавата при встъпването на длъжника, определя като неотнормимо към нарушението обстоятелство. Посочва, че в нарушение на законовите изисквания жалбоподателят не е вписал в дневника на синдика двете нестанали продани, както и сключването на договора за извършване на оценка на недвижимия имот. По отношение на месечните отчети излага, че въпреки липсата на вредоносен резултат неподдаването на месечен отчет е основание за изключването на синдика. По – конкретно посочва, че в подадения месечен отчет не е отразено каква е цената на изготвената оценка на недвижимия имот кога и как е платена, както и подадената искова молба за прогласяване на нищожността на сделката, с която дружеството в несъстоятелност е придобило недвижимия имот. Развити са аргументите във връзка с констатираните нарушения на чл. 660, ал.1 от ТЗ във връзка с 718, ал.1 и чл. 717н от ТЗ, като е направено разграничение между утвърждаване от съда на решението на съвета на кредиторите и даване на разрешение за сделка по реда на чл. 718 от ТЗ, както и че в деня на прехвърляне на собствеността на недвижимия имот, синдикът е уведомил съда по несъстоятелността на сделката, но разрешение не е получено. В съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

На 16.11.2021г. „Юробанк България“ АД е подало сигнал до Министерство на правосъдието с молба да се извърши проверка на действията на синдик Д. Г. Т. във връзка с дейността му като синдик на „ЕКОВЕРС“ ЕООД по търговско дело № 120/2017 г. по описа на Окръжен съд - Враца, а в случай, че се установи извършване на нарушения, да се ангажира отговорността му и да се предприемат действия по изключването му от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производства по несъстоятелност по ТЗ. Посочва се, че поземлен имот с идентификатор 12084.2758.119, ведно с построената върху него двуетажна жилищна сграда с идентификатор 12084.2758.119.1, находящи се в [населено място], район В.,[жк], върху които е учредена законна и договорна ипотeka в полза на „Юробанк България“ АД са продадени по реда на чл. 717 ТЗ в нарушение на нормата на чл. 717н от ТЗ без синдикът да е уведомил съда по несъстоятелност, без съдът да е дал разрешение за продажбата при тези условия, като имотът е продаден на цена 12 пъти по - ниска от определената б месеца по – рано, а синдикът не е имал застраховка за професионална отговорност.

С докладна записка от 24.11.2021г. на главен инспектор до министъра на правосъдието по повод постъпилия сигнал от „Юробанк България“ АД е направено предложение за извършване на проверка на дейността на Д. Г. Т..

Със Заповед № ИЗСВ-01-338/29.11.2021г. на министъра на правосъдието на основание чл. 372, ал.1, т.9 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ във връзка с чл. 23, ал.1 от Наредба № 3 /27.06.2005г. за реда за подбор, квалификация и контрол върху синдиците по повод подадения от „Юробанк България“ АД сигнал, е наредено да се извърши проверка на дейността на синдик Д. Г. Т. по т.д. № 120/2017 г. на Окръжен съд – Враца. Препис от заповедта е получен от Д. Г. Т. на 15.12.2021г.

Постъпило е становище с вх. № 67321/20.12.2021г. на МП на съдия – докладчик по т.д. № 120/2017 г. по описа на ОС – Враца във връзка с направено запитване от Инспектората на министъра на правосъдието по ЗСВ, с приложени преписи от търговското дело. В становището се посочва, че продажбата на ипотекирания в полза на „Юробанк България“ АД недвижим имот е извършена от синдика след решение на съвета на кредиторите на „ЕКОВЕРС“ ЕООД – в несъстоятелност, което не е оспорено по реда на чл. 679, ал.1 от ТЗ, а „Юробанк България“ АД, в качеството му на лице с ипотечни права върху недвижим имот от масата на несъстоятелността по чл. 717н от ТЗ не е искало право на глас за вземане на решението по чл. 677, ал.1, т. 8 от ТЗ. Синдикът не е искал и не е получил разрешение от съда по несъстоятелността по чл. 718, ал.1 от ТЗ, синдикът е представил до съда предложение за закупуване на имота, отправено до определения от събранието на кредиторите посредник „СИТИ ВОЛФ“ ЕООД и нотариален акт, с които е извършена продажбата на имота. Излага се също така, че синдикът е изготвил частична сметка за разпределение, с която средствата получени от продажбата на ипотекирания имот са разпределени частично за удовлетворяване на вземането на ипотекарния кредитор „Юробанк България“ АД. Възражения срещу сметката не са депозирани и тя е приета от съда с Определение № 260374/07.07.2021г.

Депозирано е становище вх. № 67321/22.12.2021 г. от синдик Д. Г. Т. по преписка рег. № 94-00-293/16.11.2021г., в което се посочва, че е встъпил като назначен синдик на „ЕКОВЕРС“ ЕООД – в несъстоятелност на 05.02.2019г., като е представил по делото по несъстоятелност и застрахователна полица от 28.01.2019 г., валидна до 31.07.2019 г. По делото е изготвена оценка от независим оценител, след разрешение на съда по несъстоятелността е насрочена публична продажба, за която ипотекарният кредитор „Юробанк България“ АД е уведомен от синдика, след надлежно разрешение на съда е насрочена втора продажба, за която „Юробанк България“ АД също е уведомена, но отново не се е състояла поради липса на кандидати. Посочва, че на събрание на кредиторите на „ЕКОВЕРС“ ЕООД – в несъстоятелност е взето решение за продажба на недвижимите имоти чрез посредник, като е представен проект на договор, който да се сключи с посредника „СИТИ ВОЛФ“ ЕООД. В изпълнение на влязлото в сила решение е сключен договор за посредничество със „СИТИ ВОЛФ“ ЕООД при условия, определени от съвета на кредиторите. В изпълнение на договора за посредничество е извършена покупко-продажба на недвижимия имот, синдикът е изготвил сметка- разпределение на получената от продажбата сума, която е одобрена от съда по несъстоятелността и платена на ипотекарния кредитор. В становището синдикът посочва, че избраната продажна цена, на която е започнала продажбата е била 90 000 лв., както е прието от съвета на

кредиторите на дружеството в несъстоятелност, а цената на която е извършена продажбата - в рамките определения от съвета на кредиторите диапазон.

Във връзка с искане от инспектор от Инспектората на министъра на правосъдието по ЗСВ с писмо вх. № 67321/30.08.2022г. Д. Т. представя 11 бр. месечни отчети за периода до 01.03.2021г., депозирана до съда по несъстоятелност молба за свикване на заключително събрание на кредиторите, към която са приложени окончателен доклад и окончателен отчет на синдика, декларация и съгласие по чл. 656, ал.1 и ал.2 от ТЗ.

След приключване на проверката е изготвен доклад рег. № 94-00-293/24.01.2023г. на инспектор в Инспектората на министъра на правосъдието по ЗСВ, с който е констатирано нарушение на чл. 658, ал.2 във вр. с чл. 656, ал.4 от ТЗ изразяващо в неизпълнение от страна на Д. Г. Т. на Определение № 87/25.01.2019г. по търговско дело № 120/2017 г. по описа на Окръжен съд Враца за встъпване като синдик на „ЕКОВЕРС“ ЕООД в определение от съда срок – 31.01.2019 г., като вместо това синдикът е встъпил на 05.02.2019г. Изложени са съображения за нарушение по чл. 659, ал.1 от ТЗ, поради несъответствие на дневника на синдика с изискването да са записани всички действия свързани с управлението и разпореждането с имущество на длъжника. Установено е извършването на нарушение по чл. 659, ал.2 от ТЗ поради липсата на отчет на синдика за април 2019г., както и за периода 01.02.2019 г. – 30.08.2022г. Посочва се, че при продажба по реда на чл. 718 от ТЗ не е отправено искане за разрешение до съда за извършване на продажбата, не е положил грижата на добрия търговец като е осребрил имуществото на възможно най – висока стойност, като по този начин е нарушил чл. 660, ал. 1 от ТЗ.

Изготвеният доклад е предоставен за съгласуване на министъра на правосъдието, като с резолюция „ДА“ от 31.01.2023г. докладът е съгласуван. Постъпило е Становище на Д. Т. с вх. № 67312/27.03.2023г. по доклад рег. № 94-00-293/24.01.2023г. на инспектор в Инспектората на министъра на правосъдието по ЗСВ.

Изготвен е втори доклад рег. № 94-00-293/03.06.2023г. на инспектор в Инспектората на министъра на правосъдието по ЗСВ.

Изготвен е трети доклад рег. № 94-00-293/13.06.2023г. на инспектор в Инспектората на министъра на правосъдието по ЗСВ.

Издадена е оспорената Заповед № СД-06-26/06.10.2023г., подписана от заместник-министъра на правосъдието Г. Н., на основание Заповед за заместване № ЛС-01-46/05.10.2023г. на министъра на правосъдието.

Заповедта е връчена на синдика на 13.10.2023г., а жалбата срещу нея е постъпила в Министерство на правосъдието на 27.10.2023г.

Като извърши длъжната на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл. 146 АПК, съдът приема следното:

Жалбата е допустима като подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния срок за обжалване с оглед данните за съобщаване на акта и датата на подаване на

жалбата – 13.10.2023г., съответно 27.10.2023г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Компетентността на административния орган, издал оспорената заповед, произтича от чл. 655, ал. 3, т. 2 от ТЗ, който гласи че министърът на правосъдието може да изключи синдика от списъка по чл. 655, ал. 1, т. 5 от ТЗ в случай на извършване на нарушения във връзка с дейността си като синдик съгласно чл. 663, ал. 2 от ТЗ. Посочената ал. 2 на чл. 663 от ТЗ предписва, че когато синдикът извършва нарушения във връзка с дейността си като синдик, независимо дали това е установено от съда по несъстоятелността, с оглед тежестта на нарушението и обстоятелствата във връзка с извършването му, министърът на правосъдието, след като даде възможност на синдика да изложи писмени обяснения, може да отправи писмено предупреждение до синдика за изключване от списъка по чл. 655, ал. 1, т. 5 от ТЗ или да изключи синдика от списъка по чл. 655, ал. 1, т. 5 от ТЗ.

В случая, оспореният акт е подписан от заместник-министъра на правосъдието при условията на заместване. В Тълкувателно решение № 4/22.04.2004 г. Общо събрание на съдиите по дело № ТР-4/2002 г. на Върховния административен съд /ВАС/ в т.1 във връзка с въпроса за подсъдността се посочва, че „Заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.“ Най – общо заместването възниква по силата на изричен акт за заместване, при наличие обективна невъзможност на титуляра на компетентността да я упражнява, като с изявлението се овластява подчинено лице да упражнява правомощията на титуляр в пълния им обем.

От друга страна в същото решение е направено разграничението с фигурата на делегацията, като се посочва, че „делегирането на правомощия представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи... Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму... Изследвайки въпроса за делегирането на правомощия, необходимо е да се подчертае неговото принципно различие с други, сходни институти на административното и гражданското право: упражняването на правомощия при заместване и упълномощаването.“

Константна е съдебната практика по въпроса, че делегирането на правомощия и заместването са принципно различни способи за оправомощаване на подчинен орган при наличието на различни предпоставки.

В случая безспорно е налице хипотезата на заместване, като са изпълнени всички предпоставки за валидното ѝ упражняване – издадена е Заповед № КМ-254/04.10.2023г. на министър – председателя, която е изменена със Заповед № КМ-260/05.10.2023г., с която се изменя заповед за командироване на министъра на правосъдието за 3 дни считано от 06.10.2023г., както и Заповед № ЛС-04-46/05.10.2023г. за определяне на подчинения заместник-министър да изпълнява правомощията на министъра на правосъдието за периода, в който е издаден проверявания административен акт – 06.10.2023г. – 08.10.2023г.

Изложеното налага извод, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия, поради което не са налице предпоставките по чл. 146, т.1 от АПК. В този смисъл неоснователни се явяват съображенията на жалбоподателя за незаконосъобразност на оспорваната заповед поради липса на компетентност на издалия я заместник-министър, доколкото в ТЗ или в друг нормативен акт липсва възможност министърът на правосъдието да овласти трето лице да упражни това негово правомощие. Посоченото изискване е относимо към хипотезата на делегация на права от страна на административния орган, но не и при заместване.

Спазено е изискването за форма на административния акт доколкото оспорената заповед е постановена в писмена форма, в ТЗ липсват специални изисквания относно съдържанието ѝ, и актът съдържа задължителните реквизити, разписани в чл. 59, ал. 2 АПК. Актът съдържа изложение на фактическите и правни основания, въз основа на които органът е приел, че синдикът е допуснал нарушения връзка с дейността си и е изключен от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по ТЗ. За мотиви на акта следва да бъдат възприети и доказателствата за всички извършени в хода на производството процесуални действия.

Съгласно разпоредбата на чл. 372, ал. 1, т. 9 от ЗСВ, инспекторатът към министъра на правосъдието е компетентен да проверява дейността на синдиките по Търговския закон. В чл. 23, ал.1 от Наредба № 3 от 27.06.2005 г. за реда за подбор, квалификация и контрол върху синдиките /Наредбата/ е определено контролът да се осъществява чрез проверки от инспектори от Инспектората на министъра на правосъдието по ЗСВ, образувани служебно или по писмен сигнал на заинтересувано лице. В ал. 2 на същия член е предвидено, че препис от молбата и приложенията към нея се изпращат на синдика в 14-дневен срок от постъпването им в Министерството на правосъдието. Синдикът дава писмен отговор и ангажира доказателства в 14-дневен срок от съобщението. Съгласно разпоредбата чл. 663, ал. 2 от ТЗ министърът на правосъдието дава възможност на синдика да изложи писмени обяснения, след което с оглед тежестта на нарушението и обстоятелствата във връзка с извършването му, министърът може да отправи писмено предупреждение до синдика за изключване от списъка по чл. 655, ал. 1, т. 5 или да изключи синдика от списъка.

В настоящия случай в Министерство на правосъдието е постъпил сигнал от страна „Юробанк България“ АД, в качеството му заинтересувано лице -

ипотекарен кредитор, чието вземане е обезпечено с имущество от масата на несъстоятелността по търговско дело № 120/2017 г. по описа на Окръжен съд Враца срещу дейността на синдик Д. Г. Т. по посоченото търговско дело на Окръжен съд Враца. По този повод със Заповед № ИЗСВ-01-338/29.11.2021г. на министъра на правосъдието на основание чл. 372, ал.1, т.9 от ЗСВ във връзка с чл. 23, ал.1 от Наредба № 3 /27.06.2005г. за реда за подбор, квалификация и контрол върху синдиките е наредено да се извърши проверка на дейността на синдик Д. Г. Т. по т.д. № 120/2017 г. на Окръжен съд – Враца. Препис от заповедта е получен от Д. Г. Т. на 15.12.2023г., по преписката е депозирано становище вх. № 67321/22.12.2021 г. от синдик Д. Г. Т. с приложени доказателства. Изпратено е искане за представяне на допълнителни доказателства, във връзка с което Д. Г. Т. с писмо от 30.08.2022г. е представил нови доказателства. Въз основа на събраните по преписката доказателства е изготвен доклад рег. № 94-00-293/24.01.2023г. от инспектор към Инспектората на министъра на правосъдието по ЗСВ, който е изпратен на Д. Г. Т. и по който на 27.03.2023г. синдикът е депозирал становище. Изготвен е втори доклад рег. № 94-00-293/03.06.2023г. до К. З., с предложение за изключване на синдик Д. Г. Т. от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по ТЗ. Изготвен е и доклад 94-00-293/06.10.2023г., който е със същото съдържание, адресиран до А. С., министър на правосъдието. Издадена е оспорената заповед, в която наред с констатациите възпроизведени в доклад 94-00-293/06.10.2023г., са изложени и съображения за допускане на предварително изпълнение и налагане на санкция изключване от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по Търговския закон.

С оглед изложеното съдът приема, че е спазена процедурата за образуване на административното производство, но при провеждането му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила. Доклад рег. № 94-00-293/03.06.2023г. и доклад 94-00-293/06.10.2023г., чиито констатации са възпроизведени в процесната заповед не са доведени до знанието на жалбоподателя. Представен му е само първият доклад рег. № 94-00-293/24.01.2023г., но съпоставката между трите документа показва, че вторият и третият съдържат фактически констатации, обосновавали изводи за извършени нарушения, които не се съдържат в първия доклад и в този смисъл с тях са въведени нови констатации за извършени нарушения, с който жалбоподателят не се е запознал и не е могъл да вземе становище по тях в рамките на административното производство.

Поради факта, че двата доклада не са изпратени на жалбоподателя, той не е уведомен за част от констатираните нарушения, за извършването на които в съвкупност е отписан от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по Търговския закон. По този начин е ограничено правото на защита на жалбоподателя. По конкретно в т. 2 от оспорената заповед и респективно доклад рег. № 94-00-293/03.06.2023г. и доклад 94-00-293/06.10.2023г., се излагат съображения за нарушение на задълженията на синдика по чл. 659, ал.1 от ТЗ за попълване на дневник на синдика. Изложени са подробни съображения относно дължимото поведение

на синдика - как следва да се води дневникът на синдика, кои обстоятелства подлежат на вписване, да се разграничава имуществото на длъжника и масата на състоятелността, да се отчита различната компетентност на синдика през различните фази на несъстоятелността и др. Направен е извод, че синдикът не е изпълнил задълженията си във връзка с водене на дневника, което не кореспондира със законното изискване синдикът да записва всяко свое действие по управление или разпореждане. Така изложените съображения са общи и следва да съдържат и посочване на конкретното противоправно поведение, изразяващо се в действия и/или бездействия на синдика, а именно кои обстоятелства не са отразени или са отразени в нарушение на закона. Единствените конкретни констатации за извършени нарушения в т.2 от оспорената заповед и респективно доклад рег. № 94-00-293/03.06.2023г. и доклад 94-00-293/06.10.2023г. са, че в дневника са „записвани само възнагражденията на синдика, а на позиция от т. 3 до т. 9 съдържат черти, липсва текст с думи“. Така посоченото нарушение е въведено с доклад рег. № 94-00-293/03.06.2023г. и доклад 94-00-293/06.10.2023г., които не са изпращани на жалбоподателя и поради това обстоятелство синдикът не е имал възможност да вземе становище по тях в рамките на административното производство. На следващо място, в т. 4 от оспорената заповед, респективно от доклад рег. № 94-00-293/03.06.2023г. и доклад 94-00-293/06.10.2023г. е формулирано ново фактическо твърдение, квалифицирано като нарушение, изразяващо се в липса на отбелязване в извършената експертиза /оценка/, че нотариалният акт на оценявания недвижим имот е обект на висящ спор. Посочва се, че причината за това е неизвестна, но поради обстоятелството, че синдикът е бил уведомен за съдебното производство, е направено предположение, че той не е уведомил за това експертите изготвили оценката. Така формулираното нарушение на синдика във връзка с предоставената на оценителя информация липсва в първия изготвен по преписката доклад рег. № 94-00-293/24.01.2023г. и в този смисъл в рамките на административното производство синдикът не е уведомен и не е имал възможност да вземе становище или да представи доказателства в тази посока. В т. 4 от оспорената заповед, респективно от доклад рег. № 94-00-293/03.06.2023г. и доклад 94-00-293/06.10.2023г. е въведена още една нова констатация, а именно, че решението на Съвета на кредиторите от 10.11.2020 г. е прието в противоречие на закона, поради което синдикът е следвало да възрази срещу него. Т. обстоятелство и/или констатация за извършено нарушение липсва в първия доклад, представен на синдика и за него жалбоподателят е уведомен едва с получаването на оспорвания административен акт, тоест в хода на административното производство той не е имал никаква възможност да упражни правото си на защита.

На следващо място съгласно редакцията на чл. 663, ал.2 от ТЗ изм. и доп. ДВ. бр.66 от 1 Август 2023г., приложима към дата на издаване на процесната Заповед № СД-06-26/06.10.2023г., когато синдикът извършва нарушения във връзка с дейността си като синдик, независимо дали това е установено от съда по несъстоятелността, с оглед тежестта на нарушението и обстоятелствата във връзка с извършването му, министърът на правосъдието,

след като даде възможност на синдика да изложи писмени обяснения, може:
1. да отправи писмено предупреждение до синдика за изключване от списъка по чл. 655, ал. 1, т. 5; 2. да изключи синдика от списъка по чл. 655, ал. 1, т. 5.

В случая оспореният административен акт не съдържа съображения относно предпоставките, които са довели до предприемането на по – тежката от двете предвидени в закона мерки. Липсата на такива мотиви, дори в хипотеза, при която административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, представлява съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото ограничава правото на защита на засегнатото лице.

На следващо място е допуснато съществено процесуално нарушение, което е довело до нарушение на материалният закон във връзка с приложението на чл. 655, ал.4 от ТЗ, който определя сроковете за предприемане на действия от страна на административния орган във връзка с установени нарушения на дейността на синдиките. Редакцията на чл. 655, ал.4 от ТЗ изм. и доп. с ДВ. бр.66 от 1 Август 2023г., гласи че Министърът на правосъдието може да изключи синдика от списъка по ал. 1, т. 5 съгласно ал. 3, т. 2 не по-късно от 6 месеца от откриването на нарушението и не по-късно от три години от извършването му. В случая синдикът е изключен от списъка на 06.10.2023г. с издаването на оспорената заповед, поради което част от извършените нарушения попадат извън 3-годишния срок, а именно установеното нарушение по чл. 658, ал.2 във връзка с чл. 656, ал.4 от ТЗ – встъпване след определения от съда по несъстоятелността срок - на 05.02.2019г., вместо на 31.01.2019г.; нарушението на чл. 659, ал.1 от ТЗ – позиции от 3 до 9 от дневника на синдика са попълнени в периода 12.02.2018г.- 10.01.2019 г., отново извън 3 –годишния период; извън този период е и посоченото неизпълнение на задължението за подаването на отчет по чл. 659, ал.2 от ТЗ за м. април 2019г.

На следващо място посочената разпоредба ограничава възможността административният орган да изключи синдика от списъка по чл. 655, ал.1, т.5 от ТЗ не по-късно от 6 месеца от откриването на нарушението. На л.2 от оспорената заповед се посочва, че „След приключване на проверката е изготвен и предоставен за съгласуване подробен доклад рег. № 94-00-293/24.01.2023г. от министъра на правосъдието. С резолюция „Да“ на министъра на правосъдието от 31.01.2023 г. е одобрен докладът от извършената проверка“. Съдът приема, че нарушението е било установено от страна на административния орган най – късно на датата, на която е поставена резолюцията от страна на министъра на правосъдието - 31.01.2023 г. (видно и от представената на л. 128 от делото разпечатка от Докладна записка), поради което оспорената заповед, издадена на 06.10.2023г., е извън законоустановения срок. Това нарушение е довело до незаконосъобразност на издадената заповед.

Първото констатирано в заповедта нарушение на Д. Г. Т. е за встъпване като синдик на „ЕКОВЕРС“ ЕООД - в несъстоятелност след определената от съда дата – 31.01.2019 г., което представлява нарушение по чл. 658, ал.2 във вр. с чл. 656, ал.4 от ТЗ. Разпоредбата на чл. 656 от ТЗ в редакцията му приложима към датата за встъпване на синдика, определената от съда по несъстоятелността - 31.01.2019 г., тоест в редакцията на разпоредбата,

обнародвана в ДВ. бр.84 от 13 октомври 2000г., съдът по несъстоятелността назначава синдика, избран от първото събрание на кредиторите, ако той отговаря на изискванията по чл. 655 и е дал за това предварително писмено съгласие с нотариална заверка на подписа. Съдът по несъстоятелността определя и датата за встъпване на синдика в длъжност. При назначаването му синдикът с писмена декларация с нотариална заверка на подписа декларира наличието на условията и липсата на пречки по ТЗ, участието в търговски дружества като съдружник, акционер, изпълнението на длъжности ликвидатор, синдик и други платени длъжности. В алинея 4 на същия член се посочва, че синдикът е длъжен да встъпи в длъжност на датата, определена от съда, а ако не изпълни задължението си, съдът по несъстоятелността в 7-дневен срок заменя назначения синдик с друго лице измежду посочените от първото събрание на кредиторите. Безспорно установено по делото е, че с определение № 87 от 25.01.20219 г. по т.д. № 120/2017 на Врачански окръжен съд /л.246- л.247 от делото/ съдът по несъстоятелността назначава за постоянен синдик на „ЕКОБЕРС“ ЕООД - в несъстоятелност Д. Г. Т., въз основа на предложението на съвета на кредиторите на дружеството за избор на синдик, както и представени нотариално заверена декларация по чл. 656, ал.2 от 25.01.2019 г. и нотариално заверено съгласие по чл. 656, ал.1 от ТЗ от 25.01.2019 г. на синдик Д. Г. Т.. С посоченият акт на съда 31.01.2019г. е определен като дата на встъпване в длъжност на постоянния синдик. Видно от акт за встъпване с вх. № 1155/05.02.2019 г. /л. 196 от делото/, Д. Г. Т. е встъпил като синдик на „ЕКОБЕРС“ ЕООД - в несъстоятелност на 05.02.2019г. В оспорената заповед не се посочва на коя дата определението на съда е връчено на синдик Д. Г. Т., както и коя е датата, на която определението на съда е вписано в Търговския регистър. В представената по делото преписка от проведеното административно производство, както и от ангажираните по делото доказателства, не се установява на коя дата синдикът е уведомен за възникналото задължение по чл. 656, ал.4 от ТЗ. Въпреки, че съдът по несъстоятелността е посочил конкретна дата на встъпване в длъжност на синдика, ако последният не е своевременно уведомен за това свое задължение, няма и основание за ангажиране на отговорността му за неизпълнение на задължението му. Административният орган не само, че не изследвал този въпрос, но е приел, че доказването на му е в тежест на синдик Д. Г. Т.. Настоящият състав на съда не споделя това разбиране, предвид вмененото на административния орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен задължение по чл. 170, ал. 1 от АПК да установят съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Ако административният орган беше ангажирал доказателства, че синдикът е уведомен в подходящ срок, така че да е обективно възможно изпълнението на задължението му вменено от съда по несъстоятелността, то щеше да е в тежест на синдик Д. Г. Т. да докаже съществуването на основания за изключване на отговорността му. В случая не се установява приложимост и на разпоредбата на чл. 36, ал.2 от АПК която задължава страните в административното производство оказват съдействие на органа при събирането на доказателства и да представят доказателства, които се

намират при тях и не се намират при административния орган. Връчването на актовете на съда включително и на определението на назначаване на синдик, се удостоверява със съобщение за връчване, което се съхранява по делото по несъстоятелността, по което е издадено определението, а не при синдика. Поради това и не са налице основание на Д. Т. бъде вменявано задължението да докаже датата, на която е бил уведомен за назначаването му за синдик. По изложените съображения съдът приема за недоказано посоченото в оспорената заповед нарушение по чл. 658, ал.2 във вр. с чл. 656, ал.4 от ТЗ.

На следващо място, с оспорената заповед е констатирано нарушение на изискванията на чл. 659, ал.1 от ТЗ за попълване на дневник на синдика. Съгласно посочената разпоредба синдикът записва в пронумерован и прошнурован от него и заверен от съда дневник всяко свое действие, свързано с управлението и разпореждането с вещи и права от имуществото на длъжника или от масата на несъстоятелността. Административният орган е изложил подробни съображения как следва да се води дневникът на синдика, да се записват действията по управление и разпореждане, да се разграничават действията във връзка с масата на несъстоятелността и имуществото на длъжника, да се вписват данни за цялостната дейност на синдика. По повод представения дневник на синдика контролният орган е приел, че Д. Г. Т. „не е изпълнил законовите задължения по отношение на съдържанието на дневника като същото не кореспондира със законовите изисквания синдикът да записва всяко свое действие свързано с управлението и разпореждането с вещи и права от имуществото на длъжника или от масата на несъстоятелността. В него са записани само възнагражденията на синдика, на позиция от т.3 до т.9 се съдържат черти, липсва текст с думи“. Извън установените недостатъци на вписванията по т.3-9 от дневника, липсват каквито и да е конкретни констатации на извършени нарушения, изразяващи се във вписвания в противоречие със закона или липса на вписани обстоятелства. По същество липсват посочване на установени факти, по отношение на които да се извърши съдебен контрол. Да се извърши проверка и оценка доколко и кои действия на синдика евентуално е следвало да бъдат вписани в дневника, а не са отразени, или кои действия не са отразени правилно, би означавало съдът до допише оспорвания административен акт като въведе нови обстоятелства, което е недопустимо. Недопустимо е тези обстоятелства да се въвеждат със становището на административния орган в хода на съдебното производство. По отношение на единствената конкретна констатация, че вписванията по позиция от т.3 до т.9 се съдържат черти, липсва текст с думи, съдът приема за основателни възраженията на жалбоподателя, че са извършени от предходния временен синдик. Справка в дневника на синдика по т.д. № 120/2017 на Окръжен съд – Враца, с подпис и печат на Врачански окръжен съд, в колона 2 се отбелязва датата на съответното вписване и вписванията по редове от 3 до 9 са относно периода 20.06.2018 г. – 10.01.2019 г., а както е установено от административния орган Д. Г. Т. е встъпил като синдик на дружеството на 05.02.2019г., поради което нередностите във връзка с тези вписвания са неотнормими към дейността като синдик на Д. Т.. В обобщение съдът намира,

че посоченото нарушение на изискванията на чл. 659, ал.1 от ТЗ не е налице. По отношение на констатираните нарушения на чл. 659, ал.2 от ТЗ -непредставяне на съда и на комитета на кредиторите на ежемесечни отчети за дейността на синдика. В случая е констатирана липсата на отчет за м. април 2019 г., както и за периода от 01.03.2021г. до 30.08.2022 г. Също така във връзка с изготвената от „ВП- Консулт 13“ ЕООД оценка се посочва, че въпреки спряното производство по несъстоятелност, обстоятелства като стойността на услугата, кога и как е платена, следва да се отчетат. Действително по делото не се установи представянето на месечни отчети през посочените периоди. В жалбата са изложени аргументи, че всички действия предприети от синдика са отчетени пред съда по несъстоятелността със съответните молби (молба от 19.04.2021г. до съда по несъстоятелност, с която уведомява за продажбата на единствения актив от масата на несъстоятелността, в която са описани подробно всички извършени действия във връзка с това) и приложени доказателства. Излага, че на 13.09.2021г. е представил и съдът е одобрил окончателен доклад за дейността на синдика и доказателства за разпределяне на получените суми, след което не са предприемани други действия, дружеството не е заличено единствено поради висящо дело по повод оспорване на сделката, с която дружеството в несъстоятелност е придобило собствеността върху недвижимия имот. От този момент нататък дружеството не е разполагало с други средства за осребряване, не са предприемани други действия. В периода от януари до май 2021г. синдикът е упражнявал дейност без възнаграждение. В ТЗ не е уредено задължителното съдържание на отчета на синдика, но ежемесечното му представяне е установено с повелителна норма. В общия случай с месечните отчети синдикът информира участниците в производството за извършените от него действия, както и за това на какъв етап се намира самото производство, така че да може да се направи преценка за преминаване към следваща фаза на процеса. Неизпълнението на нормативноопределените му задължения ограничава възможността за упражняване на контрол върху действията му като синдик. Действително в случая, особено в периода след одобряване от съда по несъстоятелността на окончателния доклад на синдика от 13.09.2021г., задължението за подаване на месечен доклад вече няма посочените функции. Въпреки това, макар и формално, задължението не е изпълнено. Предоставянето на информация до съда по несъстоятелността от страна на синдика, както е посочил в жалбата, също не може да се възприеме като изпълнение на задълженията на синдика по чл. 659, ал.2 от ТЗ. Въпреки това посочените от жалбоподателя обстоятелства следва да бъдат отчетени при налагането на мярката „изключване от списъка на синдиците“ в светлината на принципа за пропорционалност и съразмерност по АПК. Последната група констатирани нарушения са на разпоредбите на чл. 660, ал.1 от ТЗ, във вр. с чл.718, ал.1 и чл. 717н от ТЗ. В чл. 660 от ТЗ е разписано задължението на синдика да осъществява правомощията си с грижата на добър търговец. Ответникът е посочил няколко нарушения на тази разпоредба. Първото констатирано нарушение е, че в изготвената оценка на недвижимия имот за продажбата по реда на чл. 717н от ТЗ не е упоменато, че нотариалният акт, с който дружеството в несъстоятелност е придобило

собствеността върху имота, е обект на съдебно производство. На следващо място се посочва, че синдикът не е възразил срещу решението на съвета на кредиторите от 10.11.2020 г. поради противоречието му със закона. Констатирано е, че продажбата на недвижимия имот по чл. 717н от ТЗ е извършена от синдика без предварително разрешение на съда по несъстоятелността. Последното нарушение се изразява в неуведомяване на ипотекарния кредитор за продажбата по чл. 717н от ТЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 660, ал. 1 от ТЗ в редакцията обнародвана в ДВ. бр.70 от 19 Юни 1998г., синдикът е длъжен да осъществява правомощията си с грижата на добър търговец. Липсва легална дефиницията на понятието „грижа на добрия търговец“ предвид обстоятелството, че елементите, които определят дължимата грижа във всяка конкретна хипотеза са много и различни по естеството си и имат различна тежест, поради което е трудно да бъдат нормативно определени. В практиката се приема, че дължимата грижа изисква водене на делата на неплатежоспособния длъжник добросъвестно и професионално, при задълбочена преценка на обстоятелствата и разумно предприемане на действия от страна на синдика, които да почиват на нормативно установените правила, и без да се причиняват вреди и претърпяват загуби. Двете основни функции на синдика при осъществяване на неговата дейност се извеждат от нормата на чл. 607 ТЗ, съгласно която ПН има за цел да осигури справедливо удовлетворяване на кредиторите и възможност за оздравяване предприятието на длъжника. Първата е свързана определяне на кръга на кредиторите, съответно приемане или неприемане на вземанията им, осребряване масата на несъстоятелността, разпределение на получените при осребряването средства, както и администриране и движение на производството по несъстоятелност. Другата основна функция е тази по управление на чуждото предприятие – да управлява, опазва, попълва и се разпорежда с масата на несъстоятелността, чрез осребряване при възможно най-добри условия. Поради това дължимата грижа следва да се изразява в упражняване по разумен, професионален и информиран начин на правомощията с цел да се избегне увреждане на масата на несъстоятелността, интересите на кредиторите и на длъжника.

Първото посочено в т.4 от заповедта нарушение е във връзка изготвената оценка на недвижимия имот за продажбата по реда на чл. 717н от ТЗ, поради липса на упоменава, че нотариалният акт, с който дружеството в несъстоятелност е придобило собствеността върху имота, е обект на съдебно производство. Изведен е извод, че синдикът не е положил дължимата грижа да уведоми оценителя за висящото съдебно производство. Както по -рано беше посочено, жалбоподателят не се е запознал с тази фактическа констатация, като тя е въведена с втория и третия доклад по административната преписка, които не са му били връчени. За пълнота, съда следва да отбележи, че дори и да липсваха процесуални пречки за ангажиране на отговорността на това основание, не е нарушение на материалноправните разпоредби. На първо място на л. 5 от оценката /л. 207 от делото/, е посочено, че тя е актуална към 28.02.2020 г., тоест преди завеждане на делото, с което е оспорена разпоредителната сделка. На

следващо място, сред изброените източници на информация посочени в оценката е и Имотният регистър към Агенцията по вписванията, а при наличие на вече образувано производство по повод недвижимия имот, исковата молба би била вписаната по партидата на имота и видима в нарочния регистър. Не на последно място, само по себе си обстоятелството, че оценителят не е отразил определено обстоятелство в изготвената оценката, не следва да е основание за ангажиране на отговорността на синдика за това.

Констатацията, че синдикът не е възразил срещу решението на съвета на кредиторите от 10.11.2020 г. поради противоречието му със закона, не следва да бъде разглеждана по същество поради изложените нарушения на процесуалните правила.

По отношение на последните две констатации във връзка с извършването на продажбата на недвижимия имот по чл. 718 от ТЗ, а именно, че е извършена от синдика без предварително разрешение на съда по несъстоятелността и не уведомяване на ипотекарния кредитор за продажбата. На първо място, съгласно разпоредбата на чл. 718 от ТЗ в редакцията обнародвана в ДВ, бр. 105 от 2016 г., по предложение на синдика и съобразно решението на събранията на кредиторите съдът по несъстоятелността разрешава продажбата да се извърши чрез пряко договаряне или чрез посредник, когато вещите и имуществените права като цяло, обособената част или отделната вещ, или имуществено право са предложени по реда на чл. 717 и следващите от ТЗ, но продажбата не е извършена поради неявяване на купувач или купувачът се е отказал. В тези случаи продажната цена може да бъде по-ниска от началната цена по чл. 717ж от ТЗ. Съдът е длъжен да се произнесе по предложението на синдика в деня на постъпването му в съда или най-късно на следващия работен ден. Видно от редакцията на разпоредбата, действала към момента на извършване на действията по чл. 718 от ТЗ, продажбата се извършва по решение на съвета на кредиторите, при наличие на законовите предпоставки, след разрешение на съда по несъстоятелността. В случая, светът на кредиторите е взел решение за извършване на продажбата, липсва обаче разрешение от страна на съда по несъстоятелността за предприемане на действия по чл. 718 от ТЗ. В протокол от 10.11.2020г. съдът по несъстоятелността е разпоредил: „Съдът предвид обстоятелството, че вземанията на кредитора „ЦОЛОВ“ ООД съставляват 90% от всички приети вземания, приема че събранията на кредиторите взе следното решение: Да се извърши продажба по реда на чл. 718 от ТЗ чрез посредник с ЕИК[ЕИК] при условията посочени в представения днес Ексклузивен договор за посредничество при продажба на недвижим имот“. Съдът приема за неоснователни изложените от жалбоподателя твърдения, че в посочения протокол съдът е дал разрешение за разпоредителното действие. В този смисъл настоящият състав на съда приема, че като е извършил действията по разпореджане по реда на чл. 718 от ТЗ, синдикът е допуснал нарушение на закона, което законосъобразно е отчетено от административния орган.

Не на последно място съдът приема, че провеждането на продажба при особени случаи по чл. 718, не изключва приложението на чл. 717н., ал. 1 от ТЗ, съгласно който при продажбата на имущество, което е ипотекано или

заложено от длъжника за обезпечаване на чужд дълг или е придобито от длъжника, обременено с ипотека или залог, синдикът изпраща на обезпечения кредитор съобщение за насрочване на продажбата. Уведомяването на кредитора обезпечават възможността да упражни правата си дадени му от закона да участва като купувач при продажбата на имуществото. В случая по делото е безспорно установено, че такова уведомяване не е извършено. Като се има предвид изложеното разбиране за грижата на добрия търговец, се налага изводът, че при изпълнение на правомощията си на синдик във визираното производство по несъстоятелност, жалбоподателят не е нарушил изискването по чл. 660, ал. 1 ТЗ да осъществи правомощията си по чл. 717н и чл. 718 от ТЗ с грижата на добрия търговец.

Принципно административните актове, издадени при оперативна самостоятелност, подлежат на съдебен контрол за законосъобразност съгласно изричния текст на чл. 169 от АПК. Съдебният контрол за законосъобразност изисква проверка за съобразяване с основните принципи на АПК, които са гаранция за законосъобразност на административен акт, издаден и при оперативна самостоятелност.

Безспорно съгласно разпоредбата на чл. 655, ал. 3 от ТЗ, административният орган разполага с оперативна самостоятелност да прецени кои нарушения във връзка с дейността на синдика могат да бъдат основание за неговото изключване от списъка. Границите на оперативната самостоятелност на министъра на правосъдието при упражняване на правомощието му по чл. 655, ал. 3 от ТЗ, се ограничават до изискването за пропорционалност на мярката „изключване от списъка на синдиките“. На следващо място следва да се има предвид, че установените нарушения, извършени от синдика във връзка с дейността му, трябва да са такива, че да поставят под съмнение постигането на целта на производството по несъстоятелност и доверието и добросъвестността, които синдикът би следвало да гарантира на лицата с права и интереси в производството по несъстоятелност. В случая предвид констатираните от съда процесуални нарушения, както и установяване на по-малко от половината от нарушенията посочени в оспорената заповед, наложената с оспорената заповед мярка „изключване от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производство по несъстоятелност по ТЗ“ се явява особено утежняващата положението на адресата ѝ е несъразмерна по смисъла на чл. 6, ал. 5 от АПК с извършените нарушения и в несъответствие с изискванията на чл. 6, ал. 1 от АПК. Тази констатация обосновава и материалната незаконосъобразност на оспорвания административен акт.

Издаването на заповедта при нарушение на приложимите материалноправните норми, всякога обусловя и несъответствие с целта на закона, доколкото изпълнението на фактическия състав на нормата обуславя и постигане на целта, за която е разписана, съответно липсата на предпоставките за прилагането му води до извод, че тази цел не е постигната с издаването на акта.

В обобщение, оспорената заповед е издадена в нарушение на материалноправните разпоредби и целта на закона, което в съвкупност с констатираните съществени нарушения на процесуалните правила

обосновава извод за нейната незаконосъобразност и налага отмяната ѝ.

По изложените съображения съдът намери оспорената заповед за незаконосъобразен административен акт – издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му, съответно подадената срещу нея жалба е основателна.

При този изход на делото на жалбоподателя се следват разноски. Такива се претендират в общ размер на 3510 лева, от които 10 лева за платена държавна такса по оспорването и 3500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът намира за основателно възражението по чл.78, ал.5 ГПК, направено от пълномощника на ответната страна като счита, че с оглед нормата на чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лева е съответно на фактическата и правната сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. Г. Т. Заповед № СД-06-26/06.10.2023г. на министъра на правосъдието.

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на Д. Г. Т. сумата в размер на 1510 /хиляда петстотин и десет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: